

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **a) A. T., b) nezl. A. S.**, zast. žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, obě státní příslušnost Kazašská republika, obě zast. JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem, se sídlem Vránova 39, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2008, č. j. 56 Az 158/2007 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelů, advokátu JUDr. Martinu Šmerdovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 9424, 80 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně sub a) (dále jen „stěžovatelka“), jménem svým i jménem nezletilé dcery – stěžovatelky sub b), domáhala zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2007, č. j. OAM-519/LE-05-ZA04-2006. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelkám již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelek, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelek.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelkou uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy,

přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka sub a) v kasační stížnosti namítá, že skutečnosti, které byly v průběhu správního řízení objasněny, jsou podřaditelné pod pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu, nebo minimálně pod důvody stanovené pro vztažení překážky vycestování. Stěžovatelka spatřuje důvody svého pronásledování ve své náboženské orientaci, když vyznává tzv. čistý islám a z tohoto důvodu čelila ona i její rodina diskriminaci nejen ze strany bezpečnostních složek domovského státu, ale i v každodenním životě, kdy byla stěžovatelka napadána při snaze dosáhnout standardní lékařské péče, jaká byla poskytována ostatním spoluobčanům a pro způsob svého oblékání. Stěžovatelka v žalobě poukazovala na skutečnost, že správní orgán porušil ustanovení procesního předpisu pokud jde o zjišťování skutečného stavu věci, kdy tento stav řádně zjištěn nebyl. Přes tyto námitky se krajský soud s názorem správního orgánu ztotožnil, což stěžovatelka považuje za nesprávné. S ohledem na uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí.

Současně požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. 3. 2008, č. j. 56 Az 157/2007 - 37, stěžovatelce (stěžovatelkám) ustanovil zástupce JUDr. Martina Šmerdu, advokáta se sídlem v Brně, Vránova 39.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka sub a) prostřednictvím svého zástupce uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) d) s. ř. s., zejména pak z důvodu nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Stěžovatelka namítá, že ve správním rozhodnutí byl zcela nepřipadný odkaz na rozhodnutí ESLP v případě Costello-Roberts proti Spojenému království, neboť se dotýkal zcela jiných skutkových a právních otázek. S ohledem na tuto skutečnost v daném rozhodnutí absentuje relevantní argumentace k případnému porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, s čímž se soud nevypořádal a dle názoru stěžovatelky může mít takováto vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí stěžovatelka namítá u odůvodnění rozhodnutí co do neudělení humanitárního azylu. Správní orgán neodůvodnil, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, jak mu to nařizuje zákon. V tomto směru stěžovatelka odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 127/2005 - 75. Z odůvodnění rozhodnutí není možné zjistit, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a takový úsudek byl zjištěn řádným procesním postupem. U stěžovatelek jsou

přítom dány důvody, které mohly vést k udělení humanitárního azylu. Důvodem, který měl správní orgán prozkoumat, je např. věk žalobkyně b) a naprostá nevhodnost její cesty zpět do Kazachstánu. Závěrem uvádí, že se domnívá, že kasační stížnost podstatně převyšuje zájmy stěžovatele, zejména pro rozpor napadeného rozhodnutí krajského soudu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu v otázce kvality odůvodnění správního rozhodnutí pokud jde o otázku správního uvážení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek Krajského soudu v Brně byly vydány v souladu s právními předpisy. Své závěry správní orgán dostatečným způsobem zdůvodnil a podložil relevantními informacemi o zemi původu stěžovatelů. V podané kasační stížnosti pak správní orgán neshledává žádnou skutečnost, která by tyto závěry, se kterými se ztotožnil i soud, zpochybňovala.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v lednu 2005 přijala islám, začala se pravidelně modlit a chodit „zahalena“. Pro svůj oděv (byla zahalena) se stala v květnu roku 2005 terčem pomluv lidí, kolem kterých procházela na ulici. Několikrát se jí rovněž stalo, že ve čtvrti, kde nebydlela, po ní malé děti házeli kamení a křičeli, že je wahabitka. V místě svého bydliště obdobné potíže neměla. Jednou byla kontrolována policií, musela předložit své doklady, policisté mysleli, že je z Arábie. Několikrát na dveře jejího bytu klepali lidé z KNB a hledali jejího manžela. Stěžovatelka jim nikdy neotevřela a mluvila s nimi přes dveře. Když byla v porodnici, byla vyzvána, aby si sundala šátek, a domnívá se, že pro její náboženské vyznání jí nebyla věnována dostatečná lékařská péče. V těhotenství si musela kupovat vitamíny, které ostatní ženy měly dostávat přímo v ordinaci. Samotný porod proběhl bez obtíží a za řádné lékařské péče.

O udělení mezinárodní ochrany požádal rovněž manžel žalobkyně a), který je současně otcem žalobkyně b). Jeho žádost byla rozhodnutím správního orgánu zamítnuta, o žalobě proti tomuto rozhodnutí nebylo dosud rozhodnuto.

Pro případ návratu do země se obává, že by mohli být s manželem zadrženi a dcera by mohla být umístěna do dětského domova.

Žalovaný správní orgán žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany po provedeném řízení s podrobným odůvodněním zamítl. Shledal, že údajné potíže se soukromými osobami nelze za azylově relevantní důvod považovat, neboť stěžovatelka se nedovolávala pomoci u státních orgánů své země původu, a tuto činnost třetích osob tak nelze státním orgánům Kazachstánu. Lékařská pomoc stěžovatelce nikdy odeprána nebyla. Žádný z definičních znaků pronásledování ve smyslu zákona o azylu nebyl naplněn. Stejně tak nebylo prokázáno, že by stěžovatelce (stěžovatelkám) v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy, a proto správní orgán stěžovatelkám neudělil doplňkovou ochranu (dříve institut překážky vycestování).

Krajský soud shledal postup i závěry správního orgánu za odpovídající zákonu a se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

Námítky stěžovatelky sub a) uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Navíc současně platí, že námitkami obdobného rázu se Nejvyšší správní soud převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že potíže stěžovatelky, spojované s jejím náboženským vyznáním, a to jak na ulici, tak při poskytování lékařské péče, mají původ v jednání soukromých osob. Stěžovatelkou popisované jednání ze strany bezpečnostních složek v řízení před správním orgánem (*byla kontrolována policií na ulici, mysleli, že je z Arábie*) není podřaditelné pod azylově relevantní pronásledování ze strany státních orgánů. Otázkou azylové relevance stěžovatelkou udávaného pronásledování soukromými osobami se Nejvyšší správní soud zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Za všechny je třeba zejména jmenovat rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Zejména je možné odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, který konstatoval, že *je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, (dnes § 2 odst. 7 zákona o azylu) ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt.*

Za pronásledování stěžovatelky ve smyslu zákona o azylu nelze, ve vztahu k posuzované věci, považovat ani tvrzené „klepání lidí z KNB na dveře a hledání jejího manžela“. V posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatelka se se svými problémy a žádostí o pomoc neobrátila na příslušné státní orgány ve vlasti a nevyužila tak všech dostupných prostředků, které měla v zemi původu k dispozici. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na své rozhodnutí ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, zveřejněné na www.nssoud.cz, v němž dospěl k následujícímu závěru: *Za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí*

jim. Rovněž v rozhodnutí ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 37, publikovaném pod č. 1347/2007 Sb., Nejvyšší správní soud konstatoval, že: Za pronásledování či odůvodněný strach z něho by ... mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání. O žádný z výše uvedených případů se však v projednávané věci nejedná.

Pokud jde o námitky porušení správního řádu, aniž stěžovatelka jmenovitě uvádí, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, tyto nejsou způsobilé k bližšímu přezkoumání, jak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66, www.nssoud.cz. Míří-li stěžovatelka touto námitkou případně i k tomu, že žalovaný správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, i v tomto směru judikatura Nejvyššího správního soudu poznamenává, že námitky musí být zcela konkrétní. Námitka směřující proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, aniž by stěžovatelka jakkoli blíže konkretizovala, které další důkazní prostředky si měl žalovaný v předcházejícím řízení opatřit a k důkazu provést, byla Nejvyšším správním soudem řešena např. v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS, v němž byl vysloven následující závěr: *Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Uvedená otázka byla předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu dále také např. v rozhodnutí ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68, publikovaném na www.nssoud.cz, dle něhož: Pojem odůvodněný strach z pronásledování [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v tomto případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalovaný citovanému požadavku bezezbytku dostal a ani krajský soud nepochybil, pokud v tomto směru shledal námitku stěžovatelky nedůvodnou.*

Stěžovatelka dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, a to jednak ve spojení s podle jejího názoru nepřipadným odkazem na rozhodnutí ESLP ve věci Costello-Roberts proti Spojenému království, a dále ve spojení s odůvodněním rozhodnutí co do neudělení humanitárního azylu. Tady nutno uvést, že v žalobě stěžovatelka nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu nijak nekoncretizovala, nepřipadnosti odkazu na citované rozhodnutí ESLP, ani neprávosti posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu se nedovolávala, a krajský soud se podle názoru Nejvyššího správního soudu stoliko obecně formulovanou námitkou stěžovatelky o nepřezkoumatelném postupu správního orgánu („správní orgán při hodnocení jednotlivých listinných důkazů postupoval nepřezkoumatelným způsobem, neboť

není zřejmé, jaký význam byl jednotlivým důkazům přikládán a jaké konkrétní závěry a informace z nich byly použity“) vypořádal dostatečně, když podrobně rozebral a odůvodnil jak a proč žalovaný správní orgán vyhodnotil, že stěžovatelce (stěžovatelkám) nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Nad rámec potřebného odůvodnění lze uvést, že účelem humanitárního azylu a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval z různých aspektů již v řadě svých rozhodnutích, např. ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, a rovněž ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz. V posledně uváděném rozsudku, tj. rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48) Nejvyšší správní soud přitom např. uvedl: *Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěr. To je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno vztáhnout i na námitku stěžovatelky, že jako důvod, který mohl vést k udělení humanitárního azylu, měl být přezkoumán věk stěžovatelky b) a naprostá nevhodnost její cesty zpět do Kazachstánu.*

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelky žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdily, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Ustanovenému zástupci stěžovatelek náleží v souladu s § 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení (do tohoto úkonu právní služby zdejší soud zahrnul rovněž nahlížení a studium spisu). Dalším úkonem je písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši

6720 Kč (společné úkony při zastupování dvou osob - 12 odst. 4 advokátního tarifu), a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 7920 Kč.

Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinná z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1504,80 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 9424,80 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

K podání ustanoveného advokáta ze dne 24. 4. 2008, v němž vypočetl svou odměnu za zastupování na 14 137,20 Kč, Nejvyšší správní soud uvádí, že již ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2006, č. j. 1 Azs 47/2006 - 84 konstatoval, že studium spisu není samostatným úkonem, za nějž náleží odměna, s výjimkou uvedenou v § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu. Zástupce stěžovatelek požadoval přiznat odměnu za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení včetně první rady s klienty, nahlížení a studium spisu, sepsí upřesnění kasační stížnosti). V projednávaném případě pak byl nahlížením a studiem spisu, které zástupce provedl, naplněn úkon převzetí zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu [obdobně i úkon podle písm. a) téhož odstavce] v sobě totiž zásadně zahrnuje určitý provázaný soubor dílčích činností advokáta při převzetí případu a přípravě zastoupení, zejména pak takové činnosti jako úvodní pohovor se zastoupeným a seznámení se s případem, čítaje v to i studium relevantních podkladů, včetně těch, které jsou obsaženy v soudním spise. Jeho základní určující charakteristikou je účel (příprava zastoupení) a to, že se děje v úvodní fázi poskytování právní služby. Studium spisu na soudě je tak v posuzovaném případě nutno považovat za součást přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu